

Arrest

nr. 155 506 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) K.(...), bent een 25-jarige sijjetische Afghaan van Hazara origine. U kwam in België aan op 12 november 2013 en u vroeg de volgende dag asiel aan. Ten tijde van uw eerste asielaanvraag verklaarde u als volgt:

"U verklaart te zijn geboren in het dorp Barmanai in het district Mir Amur in de provincie Daykundi, waar u verklaart steeds te hebben gewoond tot aan uw vertrek naar Europa. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw vader overleed aan een hartaanval ongeveer een jaar na uw vertrek uit Afghanistan in maart 2007. Uw moeder verblijft samen met uw 4 broers bij uw oom in het dorp Petawa, een 2tal uren verder vanwaar jullie voordien woonden. Drie van uw broers stierven lang geleden aan een kinderziekte en één van uw broers kwam 10-12 jaar geleden om het

leven in een conflict tussen commandanten in uw district. Iets meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u een geheime relatie met een meisje uit uw dorp, genaamd G.(...) N.(...). Zij was de nicht van K.(...) H.(...) A.(...) en zij woonde sinds het overlijden van haar vader en het vertrek van haar moeder naar een ander dorp, in bij haar oom. K.(...) H.(...) had het plan haar te laten huwen met zijn zoon I.(...), wanneer deze zou terugkeren van zijn studies in Iran. U en G.(...) N.(...) waren echter verliefd en jullie wilden samen een toekomst uitbouwen. Jullie beseften echter dat jullie beide families dit nooit zouden goedkeuren omwille van jullie verschillende afkomst. G.(...) N.(...) behoorde immers tot een klerikale A.(...) familie en uw vader had u reeds meermaals gezegd een meisje te zoeken dat tot jullie familie positie behoorde. Jullie besloten dan ook samen weg te vluchten van jullie geboortedorp. Jullie verzonnen beide een excuus om het huis te kunnen verlaten en ontmoetten elkaar in het nabijgelegen dorp Shinya. Vandaar vertrokken jullie dan samen naar het huis van uw tante, 3 tot 3,5u verder. Een tweetal dagen later stuurde u uw tante naar uw vader in uw dorp om hem te informeren over wat jullie gedaan hadden en waar jullie nu waren. Uw vader ging op zijn beurt samen met een dorpsoudere naar K.(...) H.(...), de oom van G.(...) N.(...), om hem op de hoogte te brengen waar zijn nicht was. K.(...) H.(...) verklaarde toen plots echter dat G.(...) N.(...) niet alleen de dochter was van zijn broer maar ook zijn schoondochter was want dat zij gehuwd was (nikkah) met zijn zoon I.(...). Eén of twee dagen later viel K.(...) H.(...) het huis van uw familie binnen. Hij was op zoek naar u, hij sloeg uw vader en hij stelde uw vader een ultimatum om u en G.(...) N.(...) aan hem over te leveren binnen de 24u. Enkele dagen later kwam uw vader naar het huis van uw tante en hij vertelde wat er gebeurd was. U vroeg hem wat er zou gebeuren indien jullie samen naar het dorp zouden terugkeren en hij zei u dat jullie beide zouden vermoord worden. Uw vader wilde niet dat jullie samen zouden weglopen uit de regio, want dan zouden hij en de rest van uw familie verder lastig gevallen worden door deze K.(...)/H.(...). Uw vader stelde dan ook voor om het meisje G.(...) N.(...) terug te brengen naar haar oom K.(...) H.(...) en hij raadde u aan vervolgens het land te verlaten. Zo keerde G.(...) N.(...) mee met uw vader terug naar jullie geboortedorp en ontvluchtte u Afghanistan. U verliet Afghanistan in de maand saur van het jaar 1385 (april-mei 2006). U verbleef 5 maanden in de stad Deli Jan in Iran, waar u werkte in een stenenfabriek. Vervolgens vertrok u naar Griekenland, waar u gedurende 7 jaar verbleef op verschillende plaatsen in Athene en ook in Argos en Tibia. U werkte in Griekenland op het land. In 2012 vertrok u met een smokkelaar richting Macedonië, maar onderweg verwondde u uw voet en been. U verbleef vervolgens een maand in het ziekenhuis in Macedonië en werd dan gearresteerd en in de gevangenis geplaatst voor een maand wegens illegaal verblijf. U werd terug gebracht naar Griekenland en vertrok ongeveer 1 jaar later opnieuw vandaar. U reisde via Italië en Frankrijk naar België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege K.(...) H.(...) A.(...), de oom van G.(...) N.(...) met wie u een geheime relatie had. U vreest hierbij voor uw leven."

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Afghaanse paspoort die u bekam in Griekenland via de Afghaanse ambassade van Bulgarijë, 3 documenten van uw verblijf in Griekenland en 17 foto's van uw geboorteregio in Daykundi.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 9 mei 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest 129 678 van 18 september 2014 dezelfde beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 2 december 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U verwijst naar het asielrelaas zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielprocedure en voegt er aan toe dat u heeft vernomen dat u wordt beschuldigd van verkrachting van G.(...) N.(...). Bovendien stelt u niet enkel K.(...) H.(...) te vrezen maar de hele stam S.(...). Daarnaast verklaart u dat u geen moslim meer bent en dat in Afghanistan de geruchten de ronde doen dat u zich bekeerd heeft. Ook hierdoor vreest u voor uw leven. Tenslotte wijst u op de onveilige situatie in uw regio van herkomst. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een brief neer waarin uw problemen door uw relatie met G.(...) N.(...) worden bevestigd door enkele dorpsgenoten en door de Provinciale Raad en een enveloppe.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen omtrent uw relatie met G.(...) N.(...) en de daarop volgende problemen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De beoordeling van uw vorige asielprocedure staat aldus vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige

elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u immers dat uw problemen omwille van uw relatie met G.(...) N.(...) nog steeds actueel zijn. U bevestigt uitdrukkelijk dat het om dezelfde problemen gaat als uiteengezet tijdens uw eerste aanvraag (CGVS, 4) en voegt er aan toe dat u niet enkel wordt vervolgd door haar oom, maar door zijn hele stam en dat ze u niet enkel van ontvoering beschuldigen, maar ook van verkrachting. Deze verklaringen vloeien echter volledig voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag heeft uiteengezet en dat door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werd beschouwd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Het document waarin uw problemen worden bevestigd door uw dorpsgenoten en de Provinciale Raad wijzigt deze beoordeling niet. Dit document vormt immers louter een bevestiging van uw problemen uit uw vorige asielprocedure en hebben bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor ze slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast uw problemen door uw relatie met G.(...) N.(...) haalt u eveneens aan dat u atheïst bent en dat er in Afghanistan geruchten de ronde doen dat u zich bekeerd heeft (CGVS, 5). U stelt dat het feit dat u niet meer bidt de vermoedens zullen bevestigen dat u zich heeft bekeerd waardoor uw leven in gevaar is (CGVS, 10).

Desondanks is het CGVS van mening dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omwille van volgende redenen.

Hoewel u stelt atheïst te zijn doet het CGVS een aantal vaststellingen die deze uitspraak relativeren. Zo maakt u pas melding van het feit dat u atheïst bent na het indienen van uw tweede asielaanvraag. Wanneer u tijdens uw eerste asielprocedure twee maal naar uw religie werd gevraagd antwoordde u moslim te zijn (Vragenlijst DVZ 2 december 2013, vraag 9 en CGVS gehoor 24 januari 2014, 7). U stelt niet eerder melding gemaakt te hebben van het feit dat u werkelijk atheïst bent omdat u religie als iets persoonlijk beschouwd en u uw familie in Afghanistan wou beschermen (CGVS, 5). Dit argument volstaat echter niet aangezien u erop werd gewezen dat het gehoor bij het CGVS vertrouwelijk is (CGVS gehoor 24 januari 2014, 2) en er niet kan worden ingezien hoe uw vertrouwelijke verklaringen bij het CGVS gevolgen kunnen hebben op het leven van uw familieleden in Afghanistan. Het feit dat u zichzelf pas atheïst noemt nadat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen door het CGVS en de RVV doet vermoeden dat dit een opportunistische uitspraak is.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw atheïstische levensvisie erg vrijblijvend. Hoewel u stelt dat u de islam niet meer praktiseert komt uit het gehoor niet naar voren dat u fundamentele bezwaren heeft tegen het islamitisch geloof. U geeft voorbeelden van zaken waarmee u het moeilijk heeft, zoals de onderlinge strijd binnen de islam, de plicht tot zakat, de ongelijke verhouding man - vrouw, maar deze zaken raken de kern van het geloof niet (CGVS, 9). U keurt bepaalde zaken binnen de islam wel af maar stelt de aanwezigheid van een god zelf niet in vraag. Het feit dat u zegt niet meer te bidden of vasten maakt u immers geen atheïst. Daarnaast is het opmerkelijk dat u, hoewel u zelf aangeeft dat uw lange tijd heeft getwijfeld over uw geloof alvorens u zich als een atheïst beschouwde, nooit gezocht heeft naar waar andere religies voor staan (CGVS, 10). Bovendien verklaart u dat u niet bedoelt dat er géén God bestaat, wat moeilijk verenigbaar is met het atheïsme (CGVS, 9). Atheïsme wordt immers gekenmerkt door de afwezigheid van een geloof in een of meerdere goden. Al deze elementen doen twifelen over de oprechtheid van uw verklaring dat u uw geloof heeft afgezworen en atheïst bent. Minstens heeft u geen goed begrip van wat het betekent om werkelijk een atheïst te zijn. Met uw verklaringen geeft u eerder de indruk hier in België een niet-praktiserende moslim te zijn. Zelf geeft u dit ook aan 'ze zien me misschien als een slechte moslim maar niet als een atheïst...' (CGVS, p.10). Gezien u zich in België niet profileert als atheïst zijn er geen redenen om aan te nemen dat u dit bij een terugkeer naar Afghanistan plotseling wel zou doen.

Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat u als bekeerling of atheïst in uw land van herkomst wordt gezien. Uit het feit dat u verklaarde dat de geruchten over uw vermeende bekering reeds de ronde deden in Afghanistan toen u nog in Griekenland verbleef (CGVS, 5) en u tijdens uw verblijf in Griekenland nog contact had met uw familie in Afghanistan (CGVS, 4) blijkt dat u de asielmotieven omtrent uw geloof al eerder had kunnen invoeren. Dat u dit niet deed ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Bovendien verklaart u zich niet bekeerd te hebben, noch heeft u de intentie dat te doen (CGVS 6 en 10). U heeft zich nooit openlijk als atheïst of bekeerde geprofileerd. Zo stelt u dat u nooit tegen iemand heeft gezegd dat u zich heeft bekeerd of atheïst bent. (CGVS, 10). Uw verklaring dat er geruchten over uw bekering zijn verspreid in uw regio van herkomst toont u op generlei wijze aan. Bovendien acht het CGVS het weinig geloofwaardig dat A.(...) P.(...), zoals u verklaarde, zulke dingen over u zou verkondigen. U beschouwt hem immers als uw dichte vriend, wat blijkt uit de moeite die hij heeft gedaan om u terug in contact te brengen met uw familie in Afghanistan (CGVS, 4 en 6). Bovendien verklaarde u dat hij op dezelfde wijze over het geloof dacht, wat het nog minder geloofwaardig maakt dat hij die geruchten zou hebben verspreid (CGVS, 10).

Kortom, al deze elementen doet het CGVS besluiten dat, als er in uw hoofd daadwerkelijk sprake zou zijn van apostasie, (waarvan u het CGVS niet kon overtuigen) u de overtuiging en vastberadenheid in uw apostasie mist om hierdoor in de problemen te komen in Afghanistan. Wanneer gevraagd wordt met wie u omgaat in België komt immers naar voren dat uw kennissenkring in België enkel uit Afghanen bestaat (CGVS, p.7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u met hen problemen kreeg omwille van uw atheïsme. Buiten de geruchten over uw vermeende bekering haalt u geen andere elementen aan waarom het feit dat u niet meer bidt of vast voor u problematisch zou zijn bij terugkeer naar Afghanistan. U stelt dat u omwille van het feit dat u niet bidt enigszins anders wordt behandeld door de sommige Afghanen in België – ze houden meer afstand - maar dat u dat niet zo belangrijk vindt (CGVS, 8). U haalt geen elementen aan die het voor u onmogelijk maken om uw geloofsbeleving in Afghanistan op dezelfde manier te beleven als in België.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie behoort tot de meer vredige provincies van Afghanistan en wordt als relatief veilig beschouwd. UNHCR maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Daykundi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het geweld is bovendien duidelijk geconcentreerd in het district Khijran, waar het hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties en ontvoeringen. Uit de cijfers van UNOCHA blijkt evenwel dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi laag tot zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘vreemdelingenwet’), artikel 4 en 10 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de rechten van verdediging”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en geoordeeld werd dat er in het district Mir Amur in de provincie Daykundi geen situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven, aangezien verzoeker in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder ongeloofwaardig werden beschouwd. Verzoeker verklaarde immers dat zijn problemen omwille van zijn relatie met G. N. nog steeds actueel zijn, bevestigt uitdrukkelijk dat het om dezelfde problemen gaat als uiteengezet tijdens zijn eerste asielaanvraag (stuk 5, gehoorverslag, p. 4) en voegt er aan toe dat hij niet enkel wordt vervolgd door haar oom, maar door zijn hele stam en dat ze hem niet enkel van ontvoering beschuldigen, maar ook van verkrachting. Deze verklaringen vloeien echter volledig voort uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet en dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werd beschouwd. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het document waarin verzoekers problemen worden bevestigd door zijn dorpsgenoten en de Provinciale Raad wijzigt deze beoordeling dan ook niet. Dit document vormt immers louter een bevestiging van verzoekers problemen uit de vorige asielprocedure en heeft bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor het geen bewijswaarde heeft. De neergelegde enveloppe bevat geen inhoudelijke informatie die van aard is om verzoekers ongeloofwaardigheid te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien

de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het '*Singh*-arrest' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De overige Europese rechtspraak die verzoeker aanvoert, leidt niet tot een andere conclusie. Het citeren uit verschillende Europese arresten, zonder dat dit verbonden wordt aan de huidige zaak, doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Naast zijn problemen door zijn relatie met G.N. haalt verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag eveneens aan dat hij toen hij in Griekenland was niet meer geloofde in de islam, dat de Afghanen met wie hij in Griekenland was dit wisten en dit aan hun families in Afghanistan hebben verteld waardoor niet vele mensen weten dat hij geen moslim meer is (stuk 16, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15). De Raad is van mening dat er aan verzoekers vermeende geloofsafvalligheid geen geloof kan worden gehecht en louter is ingegeven uit opportunistische overwegingen. Er kan immers niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet eerder heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn tweede asielaanvraag steunt niet eerder vermeldde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Niettegenstaande verzoeker verklaarde niet eerder melding gemaakt te hebben van het feit dat hij geen moslim meer was omdat hij zijn familie in Afghanistan zou beschermen kan een dergelijke argument niet overtuigen aangezien verzoeker erop werd gewezen dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag vertrouwelijk is en hij dit gegeven thans ook bevestigt in zijn verzoekschrift en er niet kan worden ingezien hoe zijn vertrouwelijke verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgen kunnen hebben op het leven van zijn familieleden in Afghanistan. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat hij uit emotioneel oogpunt er moeite mee had met het gegeven dat hij zijn geloof had afgezworen (zie *infra*). Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook geenszins dat hij gevoelsmatig niet klaar zou zijn geweest om dit bij zijn eerste asielaanvraag mee te delen.

Waar hij aangeeft dat hij bij zijn tweede asielaanvraag niets meer te verbergen had, aangezien zijn familie reeds in de problemen was gekomen door zijn geloofsafzwering en dat het pas in België was dat zijn moeder hem erop wees dat de geruchten die al langer de ronde deden bestonden en dat hij vanaf toen wist dat zijn familie problemen had en aldus heeft beseft dat hij het aan de Belgische autoriteiten evengoed kon vertellen, verschoont hij de vaststelling dat hij dit element pas in het kader van een tweede asielaanvraag ter sprake brengt niet. Verzoeker verklaarde immers tijdens het gehoor dat plaatsvond op 27 januari 2015 dat hij pas terug contact had met zijn familie in België "sinds zes maanden ongeveer" en dat zijn moeder hem omtrent de geruchten inzake zijn geloofsafvalligheid bevroeg toen hij opnieuw met haar in contact kwam in België (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 5). Indien verzoeker aangeeft op 27 januari 2015 een zestal maanden geleden opnieuw met zijn moeder in contact te zijn gekomen, betekent dit dat dit ongeveer in de maand juli 2014 moet zijn geweest. Ook op de

Dienst vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker op 2 december 2014 iets meer dan vier maanden terug contact te hebben met zijn moeder (stuk 16, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20), hetgeen er opnieuw op wijst dat dit in de maand juli 2014 moet geweest zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker op dat ogenblik reeds een verzoekschrift in beroep bij de Raad had ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2014 en dat de terechtzitting in het kader van het ingediende beroep op de Raad nog moest plaatsvinden. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik hiervan melding maakte.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag nergens melding maakte van het feit dat hij sinds zijn verblijf in Griekenland niet meer in de islam gelooft, terwijl hij in onderhavig verzoekschrift wijst naar enkele persartikelen en op het gevaar dat iemand loopt wanneer deze inbreuken pleegt op de religie zoals niet meer geloven in de islam en dit ook uiten. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees koesterde omwille van zijn geloofsafvalligheid en vreest dat dit tot uiting zal komen bij een terugkeer, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij de vrees voor zijn leven omwille van zijn geloofsafvalligheid dan ook onmiddellijk uit bij aankomst in het land alwaar hij bescherming vraagt. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over *alle* facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Ongeacht het gegeven dat verzoeker religie als iets persoonlijk beschouwt, ondermijnt de vaststelling dat verzoeker dienaangaande zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niets gezegd heeft over zijn beweerde geloofsafvalligheid en de vrees die hij dienvolgens koestert, volledig de geloofwaardigheid en oprechtheid ervan.

Waar hij thans in onderhavig verzoekschrift erop wijst dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de islam in Afghanistan het dagelijks leven en de cultuur beheerst, waardoor de geheimhouding van zijn geloofsafvalligheid onmogelijk is, maakt hij niet aannemelijk dat dit niet reeds het geval was bij zijn eerste asielaanvraag, alwaar hij blijkbaar op dat ogenblik op die grond geen gevaren voor zichzelf zag bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker geeft aan dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag bewust werd van het gevaar voor *zijn familie* en dat deze reeds in de problemen was gekomen, waardoor hij besliste om het aan de Belgische asielinstanties te vertellen (stuk 16, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15; stuk 5 gehoorverslag, p. 5). Een dergelijke handelwijze doet dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende geloofsafvalligheid en de vrees voor zijn eigen leven tengevolge hiervan.

De verwijzing naar een persartikel inzake een zaak in het Verenigd Koninkrijk waarbij de betrokkene een atheïst is en de stelling dat hij als Hazara het risico loopt op discriminatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde geloofsafvalligheid, in gebreke.

De Raad meent overigens dat verzoekers verklaringen omtrent zijn geloofsafvalligheid zeer vrijblijvend en vrij oppervlakkig zijn. Verzoeker beperkt er zich in zijn verklaringen toe te verwijzen naar algemene zaken en eerder functionele zaken, zoals het gegeven dat hij niet bid of naar de moskee gaat, geen zekat geeft en dat hij het moeilijk heeft met de onderlinge strijd binnen de islam en de ongelijke man-vrouw verhouding, maar ook naar het feit dat toen hij in Griekenland kwam kon zien dat er mensen zijn die anders geloven en mensen er gelijk behandeld werden. Ook al geeft verzoeker aan dat hij in Afghanistan deed wat hem werd opgedragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7), kan van hem, die opgegroeid is in Afghanistan als sjiitisch moslim en koranlessen van de mullah en soms van zijn vader kreeg en nooit in contact kwam met een andere geloof (stuk 5, gehoorverslag, p. 9; stuk 4, gehoorverslag eerste asielaanvraag, p. 7), worden verwacht dat hij emotioneel meer betrokkenheid toont bij zijn beslissing om zijn islamitische god, die een prominente plaats inneemt binnen zijn geloofsstrekking, de rug toe te keren. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker desbetreffend emotioneel doorleefde en concrete verklaringen zou kunnen afleggen, hetgeen *in casu* niet het geval is, niettegenstaande hij aangeeft dat het een periode van twee jaar heeft geduurd waarna hij gestopt is met geloven (stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

Verzoeker brengt overigens geen enkele element aan waaruit blijkt dat hij in Afghanistan iets te vrezen heeft voor zijn vermeende geloofsafvalligheid. Verzoekers verklaring dat er geruchten over zijn "beking" zijn verspreid in zijn regio van herkomst toont hij op generlei wijze aan. Bovendien acht de Raad het niet geloofwaardig dat A. P., zoals hij verklaarde, zulke dingen over hem zou verspreiden. Verzoeker beschouwt hem immers als een dichte vriend, wat blijkt uit de moeite die hij heeft gedaan om hem terug in contact te brengen met zijn familie in Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 6, 8). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij op dezelfde wijze over het geloof dacht, waardoor het geenszins geloofwaardig is dat hij die geruchten zou hebben verspreid (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker bij onderhavig verzoekschrift foto's voegt van een beslissing die uithangt aan de plaatselijke moskee en waaruit blijkt dat een groep van mullah's die verantwoordelijk zijn voor de regio een beslissing hebben uitgevaardigd dat alle contact moet worden vermeden met de familie omdat de oudste zoon ongelovig en geen moslim meer is, moet worden opgemerkt dat deze foto's met hierop een bepaalde tekst niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging wordt genomen. De beweringen dat zijn moeder een aantal keer werd gestraft en geslagen door mensen in het dorp en zijn broers niet meer naar school kunnen omwille van het stigma en de bedreigingen worden met geen enkel element aangetoond. Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat hij in Afghanistan beschouwd wordt als een bekeerling of ongelovige. Een theoretische uiteenzetting omtrent het gewoonterecht in Afghanistan en de verwijzing naar een persartikel inzake een vrouw die niet bekeerd was, maar de kans niet kreeg om haar onschuld te bewijzen doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dient erop te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit arrest een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken.

Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde geloofsafvalligheid, *quod non*, ziet de Raad niet in op welke wijze dit arrest naar analogie kan worden toegepast. Verzoeker beweert immers een geloofsafvallige te zijn waardoor de kans dat hij godsdienstige handelingen, al dan niet in de openbaarheid, zal stellen die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging onbestaande is.

Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Hoger werd reeds vastgesteld dat zijn verklaringen omtrent zijn geloofsafvalligheid, voor zover deze als kritiek op de traditionele, islamitische Afgaanse waarden en normen kunnen worden beschouwd, niet geloofwaardig zijn en louter ingegeven uit opportunistische

overwegingen. Derhalve moet worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij derhalve in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Daykundi, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO Country of Origin Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie behoort tot de meer vredige provincies van Afghanistan en wordt als relatief veilig beschouwd. UNHCR maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Daykundi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het geweld is bovendien duidelijk geconcentreerd in het district Khijran, waar het hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties en ontvoeringen. Uit de cijfers van UNOCHA blijkt evenwel dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi laag tot zeer laag is. Gelet op deze informatie kan er dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers in de provincie Daykundi in het district Mir Amur actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF